

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/51/2017
Identifikačné číslo spisu: 4114231763
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4114231763.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: J. Ľ. B., nar. XX. N. XXXX, N. XXX/XXX, J. W. N., zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kukučkom, Kmeťková 371/9, Nitra, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo Ivanka pri Nitre, Novozámocká 183/408, Ivanka pri Nitre, IČO: 00 198 331, zastúpenému advokátkou Mgr. Ludmilou Krajínčákovou - Blahovou, Jána Hollého 1468/9, Veľké Zálužie, o určenie neplatnosti uznesenia náhradnej členskej schôdze, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 26Cob/121/2015-196 z 8. decembra 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 32Cb/80/2014-159 z 15. mája 2015 žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 342,79 Eur k rukám jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobca bol ako člen žalovaného v zmysle § 242 Obchodného zákonníka aktívne vecne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby. Ďalej konštatoval, že žalobca námietku oznámil žalovanému v zákonnej lehote jedného mesiaca (1. októbra 2014) od konania náhradnej členskej schôdze žalovaného dňa 3. septembra 2014 a včas v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia námietky bola podaná aj predmetná žaloba (31. októbra 2014). Súd v odôvodnení ďalej uviedol, že žalobca v námietke namietal rozpor pozvánky so stanovami, a to čl. XVI ods. 6 s poukazom na stanovky z októbra 2009, ďalej namietal, že neboli rešpektované stanovky pri rozdelení zisku, konkrétne čl. VI ods. 1 písm. a/, nakoľko členská schôdza rozhodla o rozdelení zisku zamestnancom družstva čo odporuje § 236 Obchodného zákonníka a tomuto ustanoveniu odporuje aj zmena stanov v článku XII bode 2 písm. b/. Za odporujúcu ustanoveniu § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka považoval žalobca aj zmenu stanov v článku XIV bode 4, týkajúcom sa vyrovnávacieho

podielu (pojem upravený v stanovách - poznámka dovolacieho súdu) a jeho splatenia a napokon namietať aj počet hlasov deklarovaných spoločnosťou Tatranská mliekareň, a. s., a J.. V. A. Námietskú týkajúcu sa počtu hlasov spoločnosti Tatranská mliekareň, a. s., a J.. V. A. súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú konštatujúc, že obidve osoby majú hlasovacie práva v nimi deklarovanom počte, t. j. Tatranská mliekareň, a. s., v počte 4005 hlasov a J.. A. v počte 1424 hlasov. Na podporu správnosti svojho záveru poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Cb/236/2009 zo dňa 18. októbra 2010, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/29/2011-363 zo dňa 13. apríla 2011. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s námietskou žalobcu, že sa mal zisk rozdeliť len medzi členov družstva, a nie jeho zamestnancov, a to s poukazom na ustanovenie § 236 Obchodného zákonníka, ktoré podľa jeho názoru upravuje len určenie zisku, ktorý sa mal rozdeliť medzi členov družstva, ale nevylučuje rozdelenie zisku aj medzi iné osoby ako členov družstva a v odsekoch 2 a 3 upravuje spôsob, ako určený zisk medzi členov rozdeliť. Súd poukázal aj na obsah stanov, ktoré tiež neupravujú rozdelenie zisku len medzi členov družstva. Z uvedeného dôvodu považoval námietskú žalobcu týkajúcu sa rozdelenia zisku za rok 2012 za nedôvodnú a za takú považoval aj námietskú týkajúcu sa rozdelenia zisku za roky 2011 a 2013, keďže o rozdelení zisku za tieto roky sa vôbec nerozhodovalo. V súvislosti s ďalšou námietskou žalobcu, týkajúcou sa zmeny článku stanov, upravujúceho vyrovnávací podiel a jeho splatenie vyslovil súd prvej inštancie záver, že zo schváleného znenia stanov nevyplýva splatnosť vyrovnacieho podielu, ale je určená len maximálna lehota, do ktorej má družstvo povinnosť vyplatiť vyrovnací podiel. Prijatú úpravu súd prvej inštancie nepovažoval za odporujúcu ustanoveniu § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka a ani dobrým mravom. Poukázal aj na ustanovenie § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, ktoré v stanovách umožňuje prijať odlišnú právnu úpravu od zákona. Súd prvej inštancie sa nezaoberal námietskou žalobcu, že pozvánka odporovala ustanoveniu čl. XVI ods. 6 stanov z októbra 2009, nakoľko ju žalobca uviedol iba do písomnej námietky doručenej žalovanému, avšak nezahrnul ju do žaloby. Žalobca sa žalobou domáhal aj určenia neplatnosti uznesenia, ktorým bola schválená zmena stanov v článku XVI bode 8. Nakoľko však túto výhradu neuviedol vo včasnom oznámení námietok, súd sa ňou nezaoberal. O náhrade trov rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP a plný úspech žalovaného v konaní.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 26Cob/121/2015-196 z 8. decembra 2016 zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 32Cbi/80/2014-159 zo dňa 15. mája 2015 tak, že určil, že uznesenie náhradnej členskej schôdze žalovaného konanej dňa 3. septembra 2014, uvedené v zápisnici z tejto náhradnej členskej schôdze pod bodom 8/, ktorým bolo rozhodnuté o zmene stanov v článku XIV bode 6/ tak, že tento bod stanov sa prečísľuje na bod 4 a znie: Vyrovnací podiel bude odchádzajúcemu členovi vyplatený: a) dohodou, b) vo finančnej forme do 15 rokov, c) v naturálnej forme do 10 rokov, odo dňa zániku členstva je v časti novoznejúceho článku XIV bodu 4/, písm. b), c) stanov neplatné. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,7 %.

4. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že žalobca považoval všetky uznesenia prijaté dňa 3. septembra 2014 na náhradnej členskej schôdzi žalovaného za neplatné z dôvodu, že neboli prijaté žalovaným deklarovaným počtom hlasov, nakoľko člen družstva - obchodná spoločnosť Tatranská mliekareň, a. s., nedisponuje v skutočnosti 4005 hlasmi, a člen družstva - J.. V. A. v skutočnosti nedisponuje 1424 hlasmi. Odvolací súd v súvislosti s touto námietskou konštatoval, že počet hlasov uvedených členov družstva pre schválenie napádaných uznesení náhradnej členskej schôdze žalovaného nemal žiaden vplyv. Uviedol, že uznesenie prijaté na tejto členskej schôdzi s najnižším počtom hlasov bolo prijaté tak, že za jeho prijatie hlasovalo 5609 hlasov a proti jeho prijatiu 51 hlasov. Ak by aj každému z vyššie uvedených dvoch členov družstva patril iba jeden hlas, ako sa domnieva žalobca, za prijatie predmetného uznesenia by hlasovalo 182 hlasov a proti jeho prijatiu by hlasovalo 51 hlasov. Nakoľko sa v zmysle čl. XVI stanov žalovaného vyžaduje na jeho prijatie iba nadpolovičná väčšina hlasov prítomných členov, ak by uvedeným členom patril každému iba jeden hlas, počet hlasov prítomných členov by celkovo predstavoval 243 hlasov, z toho za prijatie by hlasovalo 182 hlasov, teda nadpolovičná väčšina. Odvolací súd ďalej vyslovil nesúhlas s názorom žalobcu o neplatnosti uznesenia, ktorým náhradná členská schôdza rozhodla o rozdelení zisku za rok 2012 a priznala jeho časť zamestnancom, keď jednak poukázal na ustanovenie § 239 ods. 4 písm. d/ Obchodného zákonníka,

kogentne vymedzujúce jednu z kompetencií členskej schôdze družstva a ďalej konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka nevyplýva, že určitá časť zisku by nemohla byť použitá na odmenenie zamestnancov družstva. Pokiaľ ide o zmenu článku XIV bodu 4 stanov o vyrovnanom podiele odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že táto zmena stanov bola prijatá platne. Výslovil názor, že z hľadiska legitímneho očakávania vyplatenia vyrovnacieho podielu po zániku členstva v družstve v rozumnom čase nie je možné akceptovať snahu odsunúť splatnosť vyrovnacieho podielu na tak enormne vzdialený čas, akým je v prípade vyrovnacieho podielu, vyjadreného vo finančnej forme, obdobie 15-tich rokov odo dňa zániku členstva a v naturálnej forme obdobie 10-tich rokov. Takéto oddialenie výplaty vyrovnacieho podielu v stanovách družstva označil odvolací súd za jednoznačne nesúladne s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a príslušné uznesenie prijaté na náhradnej členskej schôdzi za neplatné. So zreteľom na uvedené v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil a žalobe vyhovel. Vo vzťahu k ostatným dôvodom neplatnosti uznesení náhradnej členskej schôdze sa odvolací súd stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Záverom uviedol, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že námietku týkajúcu sa uznávaniaschopnosti náhradnej členskej schôdze opomenul žalobca uviesť v oznámení námietok predstavenstvu zo dňa 1. októbra 2014. Poukázal aj na názor vyjadrený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obo/46/2002, z ktorého vyplýva, že ak súd zistí nesúlad obsahu námietok a žaloby, už samé takéto zistenie zakladá dôvod pre zamietnutie žaloby. Po prihliadnutí na čiastočný úspech každého z účastníkov v konaní rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,7 % s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP.

5. Proti časti rozsudku, ktorou odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, žalobca podal dovolanie v zmysle § 421 CSP.

6. Na odôvodnenie dovolania žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) uviedol, že pri právnom posúdení veci sa odvolací súd jednak odklonil od doterajšej praxe, resp. v konaní sa riešili otázky, ktoré v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešené neboli. Súdom obdivoch inštancií vytykal nesprávne právne posúdenie veci, nevykonanie všetkých dostupných a navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a tiež že nevenovali pozornosť jeho podaniam, v ktorých vysvetlil nesprávny výpočet hlasov uvedených členov družstva. Ako otázku majúcu zásadný právny význam žalobca nastolil v dovolaní otázku, či hlasy spojené s vlastníctvom družstevných podielnických listov (ďalej aj „DPL“) patria všetkým členom družstva, alebo len tým, ktorí sú oprávnenými osobami v zmysle § 14 zákona č. 42/1992 Zb. Táto otázka zostala právne nevyriešená a ani jeden zo súdov sa k nej nevyjadril. Výslovil názor, že len oprávnené osoby, ktoré sú členmi družstva a nadobudnú DPL pri ich vydaní v súlade s ustanovením § 17g ods. 1 zákona č. 42/1992 Zb., môžu mať pri hlasovaní na členskej schôdzi družstva viac hlasov, a to úmerne výške menovitej hodnoty ich DPL a iní členovia môžu získať viac hlasov pri hlasovaní na členskej schôdzi len premenou svojich DPL na ďalšie členské vklady v súlade s § 17f zákona č. 42/1992 Zb. Vychádzajúc z uvedeného potom Tatranská mliekareň, a. s., a J. V. A. nemajú hlasovacie práva v takom rozsahu, v akom hlasovali na predmetnej náhradnej členskej schôdzi, pretože nie sú oprávnenými osobami v zmysle § 14 zákona č. 42/1992 Zb., keďže sa nezúčastnili transformácie a DPL nepremenili na ďalšie členské vklady v zmysle ustanovenia § 17f zákona č. 42/1992 Zb. Práve pre rozpor počtu hlasov menovaných členov žalovaného s ustanoveniami zákona č. 42/1992 Zb., označil uznesenie za neplatné vo všetkých jeho bodoch. Kvalifikované určenie počtu hlasov jednotlivých členov podľa vyššie uvedenej argumentácie má dopad na všetkých členov družstva a bolo by nevyhnutné nanovo určiť počet hlasov jednotlivých členov. Za nesprávny ďalej označil záver odvolacieho súdu, ktorý za súladný so zákonom považoval priznanie časti zisku za rok 2012 zamestnancom. Opakovane poukázal na ustanovenie § 236 Obchodného zákonníka, ktoré dáva členskej schôdzi len možnosť odchyliť sa od spôsobu výpočtu podielu člena družstva na zisku, ako je upravený v § 236 ods. 2 Obchodného zákonníka, avšak vždy musí ísť len o rozdelenie zisku medzi členov družstva, pričom zákon nedáva členskej schôdzi možnosť rozhodnúť o rozdelení zisku medzi iné osoby ako členov družstva. Žalobca nesúhlasil ani so záverom odvolacieho súdu, že opomenul námietku týkajúcu sa zmeny stanov - v časti uznávaniaschopnosti náhradnej členskej schôdze - uviesť v oznámení námietok predstavenstvu zo dňa 1. októbra 2014. Uviedol, že námietku ohľadom rozporu zvolávania náhradnej

členskej schôdzke, teda že navrhované znenie má odporovať § 239 Obchodného zákonníka dal jasne najavo, a nie je mu zrejmé, prečo súdy obidvoch inštancií dospeli k opačnému záveru a ďalej sa ňou nezaoberali.

7. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, označiac závery obidvoch súdov za správne, z dôvodu ktorého navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zamietol. Poukázal na to, že žalobca hlasmi namietaných dvoch členov družstva bol zvolený za predsedu družstva a počas svojho funkčného obdobia nenamietal platnosť hlasovania pre neplatnosť týchto hlasov a robí tak až v súčasnosti, keď ich hlasovanie malo za následok zánik jeho funkcie predsedu družstva. Poukázal aj na to, že žalobca v písomných námietkach (ktoré predchádzali podaniu žaloby) uviedol námietku inú, a to zvolávanie riadnej členskej schôdzky v rozpore s ustanovením § 239 ods. 8 Obchodného zákonníka, pričom v žalobe namieta zvolanie náhradnej členskej schôdzky v rozpore s ustanovením § 239 ods. 8 Obchodného zákonníka, preto súdy postupovali správne, keď sa ňou nezaoberali.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

10. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

13. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

15. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

16. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Uviedol, že odvolací súd sa pri právnom posúdení jednak odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe, resp. v konaní sa riešili otázky, ktoré v praxi dovolacieho súdu ešte neboli riešené. Odklon riešenia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu upravuje

ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Citované ustanovenie upravuje takú situáciu, v ktorej sa rozhodovanie senátov dovolacieho súdu už ustálilo na určitom riešení právnej otázky, avšak odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená a preto nedošlo ani k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe, upravuje ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa odvolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

17. Podľa názoru dovolateľa je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože pri riešení právnej otázky sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K uvedenému odvolací súd uvádza, že v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia bolo povinnosťou dovolateľa konkrétne uviesť a vysvetliť, z čoho vyvodzuje danosť uvedeného dôvodu, uviesť - špecifikovať konkrétnu právnu otázku zásadného právneho významu a označiť konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach, teda uviesť ako odvolací súd už rozhodol v iných obdobných veciach v minulosti, ako aj uviesť, v čom spočíva rozdiel od rozhodnutia odvolacieho súdu v prejednávanej veci. CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie odvolací súd. V dôsledku spomenutej viazanosti odvolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Pokiaľ žalobca tvrdí, že odvolací súd sa odklonil od právnych záverov dovolacieho súdu, je na dovolateľovi, aby odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšie špecifikoval označením konkrétnych rozhodnutí, naplňajúcich pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, pretože v opačnom prípade nie je tento dovolací dôvod vymedzený tak, aby naplnil predpoklady vyplývajúce z dikcie zákonného ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/21/2017). Dovolateľ sa v dovolaní v podstate zaoberal vecnou správnosťou viacerých právnych záverov súdov v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom za nesprávny označil záver, že počet hlasov členov družstva Tatranská mliekareň, a. s., a J.. V. A. na schválenie napadnutých uznesení náhradnej členskej schôdzky žalovaného nemal žiaden vplyv. Za nesprávne právne posúdenie považoval dovolateľ aj záver, že členská schôdza družstva oprávnené rozhodla o použití zisku na odmeny zamestnancov. Dovolateľ vyslovil nesúhlas aj so záverom súdov, že námietku, týkajúcu sa zmeny stanov - v časti uznášania schopnosti náhradnej členskej schôdzy - opomenul uviesť v oznámení námietok. Vychádzajúc z obsahu dovolania v tejto časti, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolateľ nepoukázal na konkrétne rozdielne rozhodnutie dovolacieho súdu k riešenej právnej otázke, teda nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s ustanovením § 432 CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013), čo v posudzovanom dovolacom prípade nie je splnené.

18. Ďalej dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z dôvodu, že podľa jeho názoru doposiaľ nebola dovolacím súdom vyriešená otázka majúca zásadný právny význam, a to či hlasy spojené s vlastníctvom družstevných podielnických listov patria všetkým členom družstva alebo len tým, ktorí sú oprávnenými osobami v zmysle § 14 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vypořádání majetkových nárokov v družstvách. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie o skutkovú otázku), a to buď otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie hmotnoprávneho predpisu akým je napr. Občiansky zákonník, Obchodný zákonník atď.) alebo otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP ďalej vyplýva, že musí ísť o takú otázku, ktorá mala pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam. Úlohou dovolacieho súdu preto

bolo, aby v dovolacom konaní posúdil, či dovolateľom nastolená otázka mala alebo nemala kľúčový význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Žalobca podľa názoru dovolacieho súdu síce právnu otázku náležite konkretizoval, avšak z obsahu dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na žalobcom nastolenej právnej otázke. Dovolaním napadnutý rozsudok otázku - či hlasy spojené s vlastníctvom družstevných podielnických listov patria všetkým členom družstva, alebo len tým, ktorí sú oprávnenými osobami v zmysle § 14 zákona č. 42/1992 Zb. - vôbec neriešil. Žalobca vyriešenie tejto otázky považoval za kľúčové, nakoľko od jej posúdenia záviselo určenie rozsahu hlasovacích práv dvoch členov žalovaného, a to Tatranskej mliekarne, a. s., a J.. V. A. a následne platnosť uznesení prijatých na náhradnej členskej schôdzi žalovaného, konanej dňa 3. septembra 2014. Odvolací súd však v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že v kontexte prejednávanej veci je žalobcom namietaná skutočnosť irelevantná, pretože počet hlasov uvedených členov družstva na schválenie napádaných uznesení náhradnej členskej schôdze žalovaného nemal žiaden vplyv, pretože ak by aj každému z uvedených dvoch členov družstva patril iba jeden hlas (ako sa domnieva žalobca), bolo by predmetné uznesenie platne prijaté. Odvolací súd teda nezaložil svoje rozhodnutie na žalobcom uvedenej právnej otázke a vyriešenie dovolateľom vymedzenej právnej otázky ani nevedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. S poukazom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene vymedzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

20. Dovolací súd preto záverom uzaviera, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP nie je procesne daná, v dôsledku čoho rozhodol tak, že dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP odmietol.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.